Lonneke Lodder

Pelgrim met vaste standplaats

‘Hoe de camino mijn leven veranderde’

Na enkele pelgrimstochten viel het kantoorleven Lonneke Lodder steeds zwaarder. Ze besloot het roer drastisch om te gooien en schreef daarover het boek *Het leven is te kort om op kantoor te zitten.*

In maart 2016 was ik bij de voorjaarsbijeenkomst van het genootschap in Amsterdam. Ik nam deel aan de workshop ‘Weer thuis na de camino’. Tot mijn verwondering trof ik een groep sippende medepelgrims. Het leven na de camino was lang niet zo leuk. Iedereen had weer moeten wennen aan de drukte, het moeten, het materialisme en het binnen zitten. Eigenlijk keek iedereen weer uit naar de volgende tocht.

Dat is gek, dacht ik. Als het leven als pelgrim je zo gelukkig maakt en het thuiskomen je zo zwaar valt, wil je dan niet méér van dat pelgrimsleven? Ik was op dat moment zelf al lang een verslaafde pelgrim en had inmiddels zes camino’s gelopen in Nederland, België, Frankrijk en Spanje. Ook ik had keer op keer grote moeite om daarna weer aan het kantoorleven te wennen. Toen ik deelnam aan die workshop was ik net een halfjaar terug van een sabbatical van vier maanden. Een pelgrimstocht van Bourgondië naar Santiago en daarna nog zes weken vrijwilligerswerk op het Noord-Spaanse platteland. Ik wist op dat moment dat het leven anders moest. Alleen wist ik nog niet precies hoe.
Voor eeuwig pelgrim zijn was niet voor mij weggelegd. Ik zou een thuis gaan missen en bovendien moest er wel brood op de plank. Er waren wel allerlei elementen van het pelgrimsleven die ik graag in mijn dagelijks leven zou willen integreren. Het buiten zijn, de eenvoud, het fysiek bezig zijn, een leven zonder haast en minder ballast. En dat alles graag in een omgeving waarin het niet uitmaakt wat je aan hebt of wat je maatschappelijke status is.

In Nederland onbetaalbaar: een huisje in de natuur met een flinke lap grond.
Foto: Lonneke Lodder

Leven van minder geld

Ik ging op zoek naar dat leven. Allereerst snoeide ik in mijn uitgaven. Als ik vier maanden met veel plezier uit een rugzak kon leven, dan had ik blijkbaar niet veel materiële zaken nodig. Bovendien realiseerde ik me dat er veel meer mogelijk wordt als je van minder geld kunt leven. Het betekent bijvoorbeeld dat je minder tijd kwijt bent met het verdienen van je inkomen en het maakt je flexibeler en minder afhankelijk.

Ik bracht mijn uitgaven terug tot de helft van mijn salaris. Die andere helft zette ik opzij om te sparen. Ik ontdekte dat ik het geen enkel probleem vond om materieel gezien een forse stap terug te doen. En ik begon Spaans te leren. Wat ik wilde was in Nederland simpelweg onbetaalbaar: een klein huisje in de natuur met een flinke lap grond. Bovendien was ik verliefd geworden op Noord-Spanje, om precies te zijn op Asturië, de provincie waar ik tijdens mijn sabbatical vrijwilligerswerk had gedaan. Het is er zo mooi en zo groen. De bergen en de zee liggen vlakbij elkaar.

Ik werkte al mijn hele leven in de communicatie, maar eigenlijk vond ik het advieswerk dat ik deed te abstract en te weinig zinvol. Ik wilde liever iets ambachtelijks doen. Ik besloot om naast mijn baan in loondienst te starten als zelfstandig tekstschrijver. Dat kon bovendien ook op afstand. Dus als ik een bescheiden tekstbureau zou kunnen opbouwen, dan kon ik daarmee straks mijn geld verdienen in Spanje.

Baan opgezegd

Het klinkt nu heel simpel, maar in werkelijkheid was het een proces van allerlei doodlopende wegen, van plannen aanpassen en van hobbels en kuilen. Ik heb mijn weg, die duurde van de zomer van 2015 tot de zomer van 2018, beschreven in mijn boek. Een voor een liet ik mijn zekerheden los. Stapje voor stapje kwam ik steeds dichter bij mijn droom. In de zomer van 2017 zegde ik mijn baan op, verhuurde mijn huis voor een jaar en stapte in de trein naar de grens tussen Frankrijk en Spanje. Het startpunt van de Camino del Norte. Ik had mezelf een jaar de tijd gegeven om het Spaanse platteland en de manier van leven die ik voor ogen had verder te ontdekken. En waarom zou je dat jaar nou niet beginnen met een pelgrimstocht?

Lonneke Lodder (met poes Lulu): 'Het leven is te kort om te gaan sippen'.

Ik was achttien dagen onderweg en inmiddels in mijn geliefde Asturië aanbeland. En eigenlijk wilde ik niet meer doorlopen. In de herberg konden ze wel een hospitalera gebruiken en zo kwam ik 's middags aan als pelgrim en stond ik de volgende ochtend het ontbijt klaar te maken. Daarna heb ik nog een halfjaar door Spanje gezworven. Ik werkte op zes verschillende plekken op het platteland als vrijwilliger tegen kost en inwoning. Toen wist ik zeker dat ik dit leven wilde. Ik verkocht mijn appartement in Amsterdam en van dat geld kocht ik een geel huis in Asturië met 1,7 hectare grond halverwege een berg.

Geen haast meer

Sinds de zomer van 2018 leef ik hier als een pelgrim met een vaste standplaats. Ik werk in de moestuin, zorg voor dieren, maak wandelingen langs de kust, hak en zaag mijn eigen hout bij elkaar en ongeveer twee dagen per week werk ik als tekstschrijver op afstand voor opdrachtgevers in Nederland. Meer heb ik niet nodig om van te leven. Ik heb geen haast meer. Alles wat vandaag niet af komt is morgen aan de beurt. En als het regent, verandert het plan. Als de zon uitbundig schijnt trouwens ook.

In 2019 schreef ik op de veranda van mijn gele huis een boek. Daarin vertel ik mijn verhaal, maar ook de verhalen van twaalf andere mensen die het roer in hun leven omgooiden. Met dit boek hoop ik andere mensen te inspireren om ook te gaan doen wat ze het liefste doen. Want het leven is te kort om tussen je pelgrimstochten in te gaan zitten sippen.

Lonneke Lodder,
Het leven is te kort om op kantoor te zitten,
Uithoorn, Karakter, 2019.
240 p. € 18,99.
ISBN: 978 90 452 1894 6

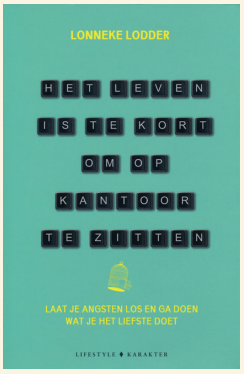

Lonneke blogt over haar nieuwe leven op Lonnekelodder.nl.